

Tuần Báo Vô Vi

4 tháng 7 năm 2021

Số 558

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thông Báo
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Muốn biết mắt quân bình thì phải làm sao?
- 2) Sự mê loạn có hữu ích gì không?
- 3) Tại sao nhớ thương đều khổ?
- 4) Tình thương đạo đức có ích không?
- 5) Hành trình liên tục kích động có hại không?
- 6) Bất an bằng cách nào?
- 7) Tại sao lộn xộn?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Toronto, 14-09-2003 3:20 AM 1) Hỏi: Muốn biết mất quân bình thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn biết mất quân bình thì phải tự xét hành động của chính mình. Kệ: Ăn năn sám hối sự sai lầm Thức giác tu tâm lý diệu thâm Quy hội chơn hồn không tiếp tục Bình tâm nhịn nhục chẳng sai lầm.	Toronto, 15-09-2003 6:45 AM 2) Hỏi: Sự mê loạn có hữu ích gì không? Đáp: Thừa sự mê loạn không hữu ích gì hết, chỉ có tự hại mà thôi. Kệ: Mê loạn tự hại tâm lẫn thân Phát tâm xây dựng rất chuyên cần Thực hành tâm đạo thêm càng tốt Quý tướng Trời cao tự giúp thân.
Montréal, 16-09-2003 9:27 AM 3) Hỏi: Tại sao nhớ thương đều khổ? Đáp: Loạn dâm đều khổ cả. Kệ: Trí tâm bất ổn hướng nhau nhiều Mê loạn không yên tự khó xuyên Điền giới chẳng thông động các miền Duyên lành không đến khó bình yên.	Montréal, 17-09-2003 7:15 AM 4) Hỏi: Tình thương đạo đức có ích không? Đáp: Thừa tình thương đạo đức triển chơn lòng. Kệ: Tự thức chơn hồn tự giác minh Trí tri minh cảm duyên Trời Phật Một lòng khai triển tâm chuyển khuynh Khai triển chính mình tự giác minh.
Montreal 18-09-2003 7:15AM 5) Hỏi: Hành trình liên tục kích động có hại không? Đáp: Thừa hành trình liên tục kích động rất có hại cho tâm bất an. Kệ: Tâm thân bất an rất bàng hoàng Thể hiện chơn tâm trí bất an Khó thức chơn hồn quy động loạn Khó tu khó tiến lại bàng hoàng.	Montreal 19-09-2003 4:55AM 6) Hỏi: Bất an bằng cách nào? Đáp: Thừa bất an bằng tâm trí rối loạn. Kệ: Mất quân bình khó phân hành triết Triết lý không thông tự hại mình Tận độ không còn gây động loạn Tâm không thành duyên không thành đạt.
Montreal 20-09-2003 3:50AM 7) Hỏi: Tại sao lộn xộn? Đáp: Thừa tại vì trí tâm mất quân bình. Kệ: Trí tâm bất ổn mất quân bình Khó tiến khó tu hại chính mình Duyên đạo tình đời không đạt được Không minh đời đạo chẳng tự mình.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 11 (tiếp theo)

...

Tại sao không chịu sửa mình? Mình sẵn có quyền năng là Chủ Nhân Ông của một tiểu thiên địa, tiểu vũ trụ này. Tại sao mình không chịu sửa? Sửa đi, trở về đi, không sao đâu, an tâm đi. Sửa lấy mình đi, cương quyết tiên giải đi. Khai thông lấy mình trước hết, không nên lo ngoại cảnh nữa. Khi các bạn đạt rồi thì ngoại cảnh cũng là bạn, mà nội cảnh cũng là bạn. Lúc đó, các bạn mới thấy cái tiến hóa cao siêu và sự thực hành của những vị tiền bối đã để lại cho chúng ta khổ hạnh tu hành, cái gương rất lạnh. Lúc đó, chúng ta mới cảm mến, yêu thương những người đã đi trước, tâm khảm chúng ta luôn quỳ lạy và bái phục họ. Vì họ đã thành công trước chúng ta. Chúng ta ngạo mạn, chúng ta nói rằng chúng ta giỏi hơn những người đó, là chúng ta tự tạo lấy sự sai lầm đau khổ cho chúng ta về sau.

Tôi khuyên các bạn không nên ngạo mạn, không nên đặt trên chu trình cống cao ngạo mạn, nhưng quỳ lạy để học mọi người. Thâm tâm các bạn đã có pháp rồi, giữ pháp để tiến hóa. Phải thương yêu, phải quý mến những người đã thành công đi trước. Những người đó luôn luôn muốn cho những người đi sau tiến tới một mức văn minh dễ dãi hơn, giúp cho họ càng tiến mau hơn, càng nhanh hơn nếu họ chịu tiến. Phật Tiên, các giới đều hộ độ cho chúng ta, không nên hiểu lầm rằng những vị đó đối xử xấu với chúng ta. Sự đối đãi của những vị đó luôn luôn quan tâm tới hành trình tiến hóa của chúng ta. Khi các bạn hiểu rồi, có nhiều bạn tu tới đó, nửa đêm rơi lụy, quý mến những người đi trước đã vì mình, đã hy sinh vì mình, mong chờ mình và đang đứng trước cửa đưa tay để rước mình tới với họ.

“Đặt ra lý luận lắm lời”: Ở thế gian, bao nhiêu chuyện phức tạp làm cho con người rối ren, cũng là một phương thức dạy học, nhưng mà bày nhiều quá. Chính mình hiểu rồi không nên bày nhiều quá.

“Bày ra đủ kiểu đủ nơi cực hình.”: Ở thế gian bày ra chuyện khổ để tu, nhưng mà họ cũng chưa hiểu.

“Dạy cho hồn vía tự mình”: Hiểu sự sai lầm của chính họ đã tạo ra. “Chơn tình chơn giác rõ tình mẹ con”: Chúng ta phải trở về với Chơn Tình chơn

giác mới rõ được tình mẹ con, mới rõ chữ hiếu là gì? Có nhiều người mấy chục tuổi rồi, đi ăn học đủ thứ hết, xung ta đây hay, giỏi hơn mọi người, vô địch chẳng thua ai, nhưng mà chưa biết thương yêu lấy mình, chưa biết thương yêu Đấng Mẹ Hiền của nó, nó chưa biết.

Nó chưa biết chơn tình nâng niu nó từ giờ từ phút. Nó chưa hiểu, nó chưa quý mẹ hiền của nó. Nó vẫn là bất hiếu mà thôi. Nó tưởng nó hay hơn mẹ. Nó đi quá xa thành ra nó không thấy nó. Dù cho nó học cách mấy mà nó đi quá xa thì cũng uổng công mà thôi, vì căn của nó trần trước. Rồi đâm ra phản nghịch với mọi người, tưởng nó là hay, tưởng nó là giỏi. Nó không tìm hiểu sự chậm tiến của nó, sự gian trá của nó. Nó đã phỉnh phờ nó để đưa nó xuống vực thăm đau khổ mà không hiểu. Nó không chịu đón nhận Ôn Trên đang chờ nó trước hè (1) mà nó không thấy. Đó là sự tầm tối.

Cho nên, các bạn tu rồi, các bạn phải trở về ôn tồn, bình thân, thương yêu, đón nhận tình thương và đạo đức của các nơi các giới đã vì bạn và giúp bạn. Lúc đó, bạn mới học, bạn mới hòa tan trong tình thương đạo đức. Bạn mới thực hiện như những người đã và đang đi. Lúc đó, sự cao quý sẽ về, thâm thúy và hóa giải tâm trạng của các bạn.

Tình thương chẳng có hao mòn, vẫn chờ đợi sự sáng tỏ của các con trong chu trình tiến hóa. Tình thương chẳng có hao mòn, vẫn ở đó, vẫn giữ đó, vẫn vững bền chờ đợi sự sáng tỏ của các con trong chu trình tiến hóa.

“Chẳng còn cách biệt bao xa”: Chúng ta đã trưởng thành trong đau khổ, trưởng thành trong thiếu thốn.

“Mẹ hòa con tiến thật thà đến nơi”: Chúng ta đã học hỏi được rồi, thì mẹ hòa con tiến. Tình thương của mẹ vẫn luôn lưu trong tâm khảm của mọi người thì con phải thật thà đến nơi, con phải nhìn nhận đó là sự thật.

“Nguyên căn có đất có trời”: Nếu không có đất có trời làm sao có sự sanh tồn của con ở đây mà con hãnh diện? Con cho con là võ sĩ, con giỏi hơn thiên hạ, muốn giết ai giết, muốn hại ai hại. Đâu có được!

“*Có nơi trú ngụ có lời nhủ khuyên*”: Phần hồn của các con đã trú ngụ trong cái tiểu thiên địa này. Được sự nhủ khuyên của các nơi các giới để giúp cho con tiến hóa. Sự bố hóa (2) triền miên của trời đất đã luôn luôn cấu tạo muôn hình vạn trạng để dẫn tiến tâm linh. Thấy rõ ràng tâm linh của chúng ta được hỗ trợ rất nhiều, mà chúng ta quên thì chúng ta mất tâm linh. Tự đắc là mất tâm linh.

“*Chờ cho điển thức kết tinh*”: Chờ cho phần hồn là vô cùng tận, phải thức giấc, kết tinh để hòa hợp với mọi nơi mọi giới.

“*Chờ cho con tiến tự mình chơn tình*”: Để con tiến, để hiểu lấy cái chơn tình, giá trị của chơn tình.

“*Quy nguyên chơn cảnh đẹp xinh*”: Sự thật là sự thật. Các con phải nhận sự thật là sự thật thì tâm mình thấy nhẹ.

“*Nhẹ nhàng phấn khởi tâm linh hợp hòa*”: Lúc đó, chúng ta mới thấy rằng tâm linh hòa hợp với mọi nơi mọi giới, không còn nghi kỵ, không còn thắc mắc nữa. Khi phần hồn thức giấc thì mọi việc sẽ

được sáng suốt, làm ít kết quả nhiều, còn tằm tằm thì làm nhiều mà kết quả ít. Sân si cũng vì không chịu tự tin và tự giải đó thôi. Cho nên, chúng ta có cơ hội tu nên tu sửa, tu bổ sửa chữa để hiểu. Còn nếu không thì chúng ta gây sự bê trễ, chậm tiến, đó là đau khổ mà thôi. Tình thương của vạn linh đang đón chờ và hoan hỉ rước chúng ta trong chu trình tiến hóa, mà nếu chúng ta thực hiện bi, trí, dũng thì chắc chắn sẽ đạt tới ngày quang vinh vui vẻ đời đời.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

(1) **Hè:** Thêm nhà.

(2) **Bố hóa:** Bố là truyền rộng ra, khắp. Hóa: Thay đổi, dạy dỗ từ dốt ra hiểu biết. Bố hóa là dạy dỗ cho mọi người hiểu biết để sửa đổi cái xấu thành ra cái tốt.

Danh Sách Bạn Đạo Phát Tâm Ân Tổng Kinh Sách, Đặc San Vô Vi.

1. Bùi Thị Tý, Trần Bảo Nghiễn

USA 700 USD

Mọi phát tâm đóng góp liên hệ đến việc ân tổng xin vui lòng liên lạc về email :
kinhsachvovi@gmail.com

Phát Tâm Ân Tổng Xin Điền:

- Tên Họ :
- Địa chỉ :
- Email :
- Điện thoại :
- Phát tâm số tiền :USD, CAD, EUR, AUD, Đồng
- Check money order xin đề: **VoVi Friendship Association of New York**

Và gửi về địa chỉ:

VoVi New York
118 Pheasant Cir.
Brentwood, NY 11717

Kính thư,
Ban Kinh Sách

Lưu Ý: Bài viết cho mục “Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới” không ngoài mục đích giúp bạn đạo địa phương thông tin tới cộng đồng Vô Vi. Những tin tức này không phản ánh quan điểm của Tuần Báo Vô Vi. Ban Biên Tập Tuần Báo Vô Vi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về nội dung của các bài viết này.

PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP và THIỀN HỌC

Kính thưa bạn đạo,

Trong Tuần Báo Vô Vi số 553 ngày 30 tháng 5 năm 2021

Câu hỏi số 1: Nguyên lai bốn tánh là gì?

Đức Thầy đáp: Nguyên lai bốn tánh là gốc hòa bình.

Kệ: Nguyên lai bốn tánh gốc hòa bình
Thực hiện khai tâm tự giác thâm
Học hỏi không ngừng tự thức tâm
Thành tâm xây dựng chẳng sai lầm.

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là pháp đời đạo song tu, giúp hành giả xuất Hồn đánh lễ Phật học đạo là tổ ngộ nguyên lai bốn tánh, hành giả niệm Phật hồi quang phản chiếu “nguyên lai bốn tánh gốc hòa bình” trở về “thực hiện khai tâm tự giác thâm”, “Học hỏi không ngừng tự thức tâm”, và “Thành tâm xây dựng chẳng sai lầm”, là âm thầm đem gốc hoà bình trở về ảnh hưởng vạn linh sống tương thân hòa ái cùng mọi người theo tinh thần Phật Pháp.

Và trong sách Thiền và Lão Trang cũng dạy rằng: “Đạo thể này tức là “TỰ NHIÊN”. Cái tự nhiên này chảy suốt trong tư tưởng thiền học. Có hai tầng ý nghĩa: một là tổ bốn lai diện mục, và một là tổ tâm bình thường.”

Sau đây xin phép tác giả vui lòng cho tôi trích ra những đoạn và gom gọn lại để bạn đạo chúng tôi cùng nhau tham khảo thiền Zen hướng dẫn hành giả “thực hiện khai tâm tự giác thâm” để tổ ngộ tâm bình thường như thế nào? Trong sách “**PHẬT sự trống rỗng của trái tim**” viết: “...vẫn là một khu vườn; tất cả tôn giáo khác đã trở thành sa mạc. Nhưng tại sao thiền Zen vẫn tiếp tục nở hoa? Bởi vì nó không phụ thuộc vào kinh sách, và tín ngưỡng truyền thống. Thế giới của nó được giới hạn trong

bạn, và nếu bạn thay đổi, thì thế giới quanh bạn phải thay đổi theo. Một người như Phật Thích Ca, bằng giác ngộ đã thay đổi đặc tính của mọi thứ xung quanh ngài.”

Nhân cách của con người được chia thành các đường tròn đồng tâm. Vòng tròn đầu tiên là cơ thể. Ở trong nó, vòng tròn thứ hai là tâm trí. Tiếp theo, vòng tròn thứ ba là trái tim. Và trong vòng tròn thứ ba đó, tâm điểm là cái tôi. Những người theo thuyết vô thần thuộc về vòng tròn đầu tiên và duy nhất chỉ tin nó. Họ phủ định tất cả những vòng tròn khác như là những điều tưởng tượng. Những người theo thuyết hữu thần tin vào tất cả bốn vòng tròn: cơ thể, tâm trí, trái tim và cái tôi. Họ cứ khẳng khẳng cho rằng ba vòng đầu tiên là vô nghĩa hay chỉ là ảo tưởng, chúng không là bản tính thật của bạn. Bản tính thật của bạn chỉ là trung tâm thứ tư... Trái tim trống rỗng là cánh cửa dẫn đến sự vĩnh hằng. Nó là sự kết nối của bạn với sự tồn tại. Nó không phải là cơ thể hay vật chất. Nó không thuộc về tinh thần tâm lý. Nó là điều vượt lên cả hai, siêu việt lên cả hai. **Nó là linh hồn bạn.**

Theo quan điểm thông thường thì trái tim là ngọn nguồn của mọi xúc cảm như yêu, ghét hay giận dữ, cũng giống như tâm trí là ngọn nguồn của ý nghĩ. Nhưng đối với Phật, tâm trí bao gồm tất cả những gì phát sinh trong bạn, và trái tim là luôn im lặng trống rỗng và quan sát. Vậy sự chân thật của trái tim là gì? Đó là sự yên lặng quan sát. Từ khi bắt đầu người đó nên nhớ rằng chúng ta đang trong sự yên lặng tìm kiếm một nơi, một nơi mà không có gì phát sinh cả - không bụi bặm, không khói, nơi mà mọi thứ đều tinh khiết và trong sạch, rỗng không tuyệt đối, chỉ hoàn toàn là không gian rộng lớn...

Từ một quan điểm nó là hiển nhiên. Đối với những người biết, nó là hiển nhiên. Đối với những người không biết, nó rất bí ẩn. Nhưng nó có một điểm giống

nhau. Nỗ lực của chúng ta là chuyển từ quan điểm hiển nhiên sang quan điểm bí ẩn, biến sự giản dị của bạn thành sự ngây thơ; mang lại cho bạn hương thơm và tươi tắn của thời thơ ấu...

Nhưng để làm được điều đó, bạn cần hiểu rõ sự tồn tại – từ sự tồn tại bên trong của bạn, không từ bên ngoài. Bạn biết những vì sao từ bên ngoài, nhưng bạn không biết vũ trụ từ bên trong bạn. Bạn là một vị Phật; chỉ còn một chút hạt bụi đang đọng lại trên gương... Từ gốc rễ sâu xa trong bạn phải có sự kết nối, và sự kết nối đó sẽ là sự giải thoát cho bạn. Sự kết nối đó làm cho bạn trở thành một vị Phật.

Bạn đã từng trong nhiều cơ thể, trong nhiều loài. Bạn đã thay đổi quần áo nhiều lần, bạn đã thay đổi chỗ ở nhiều lần, bạn đã thay đổi địa chỉ và tên của mình nhiều lần. Hàng thế kỷ trong các **sannyas(1)** bạn đã được đặt tên mới. Điều đó ngụ ý rằng: bạn đã liên tục thay đổi tên vì thế bạn có biết chỉ là sự hư cấu. Tên cũ trở thành một hiện thực lớn, tên mới thì vẫn chưa được quy định. Nó thể hiện rằng mọi thứ trong bạn đều liên tục thay đổi không ngừng. Thậm chí cái tôi của bạn cũng không giống nhau, nó tiếp tục thay đổi.

“Bạn đang tìm kiếm cái gì trong cái thế giới luôn thay đổi này?” Nơi mọi thứ luôn thay đổi, bạn đang tìm kiếm điều gì? Thậm chí người tìm kiếm cũng thay đổi trong khi bạn đang tìm kiếm. Hãy dừng tìm kiếm, dừng theo đuổi, hãy chỉ ở đó. Và bạn sẽ rất ngạc nhiên: điểm dừng cuối cùng là cái tôi. Nó chỉ là một loại cảm giác của cái tôi là, nhưng nó chỉ là điểm dừng cuối cùng, chưa phải là nhà. Một bước nữa, từ cái tôi đến cái vô ngã. Chỉ biến mất mà không có bất cứ điều kiện nào, chỉ như hương thơm tan biến trong không khí.

Bây giờ quan điểm này là rất quan trọng để hiểu, bởi một vài người đã trốn khỏi bề mặt bởi sự từ bỏ thế giới. Họ nghĩ rằng thế giới đang tạo ra nhiều sự phiền toái, nó phải chịu trách nhiệm cho những lo lắng của chúng ta. Đó đã từng là thái độ truyền thống của các **sannyasin(2)**, của thầy tu. Chỉ rời bỏ thế giới này, ẩn mình đằng sau tu viện hay một ngọn núi thì mới đạt được một chút yên bình. Nhưng tôi biết rằng thậm chí ẩn mình sau một ngọn núi, tâm trí của bạn sẽ giống như ở trong chợ. Nó cũng tạo ra sự phiền muộn và lo lắng ở trong đó. Có thể còn nhiều hơn bởi vì mùa đông lạnh giá sẽ tới và bạn không có đủ quần áo ấm để mặc, mùa hè nóng nực sẽ tới và bạn không có một mái nhà, một nơi ẩn náu. Và bạn có thể lấy thức ăn ở đâu? Một lần nữa bạn sẽ tới bằng cửa sau, như một kẻ ăn mày, tới nơi chợ búa, cái nơi bạn đã từng bỏ.

Tất cả người này được gọi là những nhà tu - những người từ bỏ thế giới lại đơn giản trở thành phụ thuộc

vào thế giới, nhưng họ không đạt được bất cứ tầm nhìn mới nào. Vì thế cái cách mà bạn thoát khỏi sự náo động không phải là cách đúng. Cách đúng là đi sâu nhất vào sự náo động có thể, bởi vì ở nơi sâu sẽ không có sóng, không có sự náo nhiệt.

Toàn bộ nỗ lực của thiền là đưa cho bạn sự trải nghiệm về sự giải thoát tối thượng. Vì thế đừng sợ bất cứ điều gì – không có điều gì phải sợ cả. Nó là bầu trời của riêng bạn, nó là chân lý của riêng bạn, nó là nguồn gốc của riêng bạn. Đây là Phật tính bên trong bạn. Hãy nhận ra, nhớ lại và hồi tưởng lại để nhớ về sau...

Đây thực sự là kinh nghiệm của thiền nhân. Khi bạn đi vào sâu hơn bạn nghe thấy không bằng lời, nhưng một điều gì đó giống như sức hút lôi cuốn, về Phật tính cái ẩn náu bên trong bạn ở cội nguồn. Hãy đi. Chỉ là người quan sát. Tâm trí ở đó, cơ thể ở đó. Nhưng bạn không phải là cơ thể. Và bạn không phải là tâm trí. Bạn chỉ là người quan sát.

Người quan sát này được gọi là Phật... Quan sát, chứng kiến, một cách yên lặng. Trái tim bạn trở nên trống rỗng. Và trái tim trống rỗng là một vị Phật. Hãy để nó chìm sâu trong mọi tế bào của sự tồn tại của bạn. Đây là khoảnh khắc quý báu khi bạn chỉ là một nhân chứng, và một sự yên lặng to lớn bao quanh bạn. Đó là một buổi tối vĩ đại, phúc lành. Sự nhận biết của bạn về Phật tính, và sự nhận biết của bạn... là một với toàn thể... Và bạn đã từng chạm tới gốc rễ này, bạn đã từng biết Phật tính của mình chỉ trong năm phút, nó đủ có thể nhớ trong hai mươi tư giờ. Dần dần nó sẽ thay đổi toàn bộ cuộc sống của bạn trở thành cái đẹp, sự duyên dáng, sự phúc lạc.

Khoảnh khắc bạn nhận ra tính toàn bộ của bạn, tất cả những lo lắng hằng ngày của bạn trở nên tầm thường, nhỏ bé... chỉ có sự rất nhận biết sự vĩnh hằng của bạn là làm chúng biến mất, chúng trở thành cái bóng. Khoảnh khắc bạn nhận ra ngọn nguồn cuộc sống của mình, chúng không tồn tại. Nói cách khác, sự lo lắng của bạn, vấn đề của bạn, sự đau khổ của bạn là có thực nếu bạn không biết chính mình.

Phật không phải là người ngoài; Phật là phần cốt lõi sâu nhất bên trong bạn – nơi không có ai có thể chạm tới; nếu không họ sẽ làm thay đổi khuôn mặt của nó. Nó là nơi duy nhất bạn có thể đi – đó là lý do tại sao nó vẫn còn nguyên thủy. Nếu không xã hội đã làm nó nhuộm màu, đã điều khiển nó theo cách nó trở thành có ích, và có mục đích cho xã hội. Nhưng không ai có thể chạm tới bên trong bản thân bạn ngoài bạn. Và chắc chắn khi bạn biết được sự tồn tại bí ẩn của mình thì bạn không muốn bất kỳ người nào nữa. Bạn

đã đạt tới điểm nơi toàn bộ vũ trụ chào đón bạn trở về nhà.

Quyển sách “**PHẬT sự trống rỗng của trái tim**” viết rằng: Phương Tây cần một Phật Thích Ca... Nếu không tư tưởng của sự vô nghĩa, của lo lắng, đau khổ, chắc chắn sẽ tạo ra tư tưởng về sự tự tử như một lối thoát. Phật Thích Ca chấp nhận mọi điều mà thuyết tồn tại nói, nhưng ngài nói cuộc sống là vô nghĩa và đầy sự lo lắng bởi vì bạn đi chưa đủ sâu vào sự tồn tại của bạn. Trên bề mặt nó là tất cả sự xáo động, giống như bạn nhìn vào đại dương, trên bề mặt có quá nhiều sự xáo động nhưng sâu bên trong có sự im lặng tuyệt đối.

Phật đang khám phá một vùng đất mới. Ngài đã vượt lên điều thứ tư, ngài đã vượt lên cái ngã. Vô ngã (*anatta*) là sự tồn tại đích thực của bạn. Khi bạn không có thì bạn có. Tất nhiên, nó không giống hình dạng mà bạn từng biết về chính mình. Bạn là sự trải rộng ra toàn bộ vũ trụ. Phật không phải là người nước ngoài đối với bạn; ngài đích xác đang ở trung tâm của sự nhận “*biết*” của bạn. Chúng ta luôn nhìn vào trong nó để trở thành hoàn toàn tự nhiên, dòng chảy tự nhiên. Bạn không làm gì cả, nó vẫn ở đó. Nó vẫn ở đó. Đó là lý do tại sao tôi nói nó là điều đơn giản nhất và đáng tiếc bởi nó là điều đơn giản và hiển nhiên nhất nên nó bị lãng quên. Không ai bận khoăn về việc mình là ai. Chính bản thân bạn cũng vậy.

Phật đang dạy cách trở thành không có gì cả! Mọi người hỏi ngài, “*Đây là kiểu dạy gì vậy? Ít nhất ngay bây giờ chúng tôi cũng tồn tại. Chúng tôi có thể đang đau khổ, có thể đang gặp rắc rối, nhưng ít nhất chúng tôi cũng đang tồn tại. Hãy dạy chúng tôi cách thoát khỏi phiền toái, thoát khỏi đau khổ...còn hơn dạy chúng tôi chỉ biến mất!*”

Nhưng Phật hiểu biết tốt hơn. Ngài biết rằng miễn là bạn đang tồn tại thì bạn sẽ đau khổ, bạn sẽ gặp rắc rối. Sự tách rời với vũ trụ là ngọn nguồn của mọi đau khổ của bạn. Nó có thể tồn tại trong những hình thức khác nhau, nhưng nó là hình thức có thật, thực sự rằng bạn đã tách rời chính bản thân mình khỏi sự tồn tại to lớn này.

Vì thế Phật nói, “*Ta đang cố gắng để các con không có bất kỳ sự phiền toái, nỗi đau khổ nào. Hãy là hư không; vậy làm sao các con có thể phiền toái được? Ai sẽ gặp phiền toái?*”. Ngài đã tìm ra một trong những chân lý vĩ đại nhất chưa từng có; rằng bạn và sự đau khổ của bạn không phải là hai thứ. Bạn là sự đau khổ, bạn là vấn đề. Tâm trí bạn nói với bạn rằng vấn đề không phải thế: “*Chúng ta có thể thay đổi sự đau khổ.*” Điều đó đúng...Bạn có thay đổi sự đau khổ, nhưng bạn sẽ đổi lấy nó lấy một đau khổ khác. Bạn có

thể tiếp tục thay đổi – mọi người đều đang làm việc làm đó – từ đau khổ này sang sự đau khổ khác. Nhưng bạn không nhận ra rằng đau khổ thật sự là cái bạn đang tồn tại...

Phật nói hơi gay gắt nhưng tuyệt đối đúng; bạn sẽ gặp rắc rối cho đến khi bạn hòa nhập vào cái toàn thể... Sự phân chia là nguyên nhân cho địa ngục của bạn... “*Tất cả điều gì bạn đang tìm kiếm, tất cả sẽ trở thành sự đau khổ.*” Tìm kiếm là nguồn gốc của đau khổ. Đừng tìm kiếm, hãy chỉ ở đó. Đừng đi đến nơi nào cả, hãy chỉ ở trung tâm của bạn.

Bạn đã và đang tìm kiếm Phật ở ngoài thế kỷ, trong nhiều kiếp sống. Đã đến lúc cho bạn một cơ hội để tới phần bên trong của bạn. Hãy tìm kiếm Phật ở bên trong, và những gì bạn không tìm được ở bên ngoài, bạn sẽ tìm với không có sự thất bại ở bên trong. Không có ai trong toàn bộ lịch sử tâm thức đã từng thất bại để tìm kiếm Phật nếu người đó tìm kiếm bên trong, đã tìm thấy Phật. Bạn không thể là một trường hợp ngoại lệ. Bạn không thể là, bởi vì chính cuộc sống trong sự thuần khiết của nó là một vị Phật.

Đó là những gì tôi đã và đang nói với bạn. Là một vị Phật không phải là vấn đề khó. Nó không phải là một vài thành tựu để cần giải Nobel. Nó là điều dễ nhất trên thế giới, bởi vì nó đã xảy ra với sự không hiểu biết của bạn... Phật đã là hơi thở trong bạn rồi. Chỉ một chút ít nhận biết, chỉ một chút quay vào trong...và điều đó phải không được làm một cách ép buộc. Nếu bạn thực hiện nó một cách ép buộc bạn sẽ bỏ lỡ vấn đề... Nó rất tinh tế. Bạn phải nhìn vào trong một cách khô hời, thoải mái. Đó là những gì Bukko nói “*làm mọi thứ một cách thoải mái.*” Đừng làm bất cứ điều gì một cách nghiêm trọng.

Sự tồn tại rất thoải mái. Bạn có một cuộc sống mà không cần sự nỗ lực nào, bạn đang sống cuộc sống của bạn mà không có bất cứ nỗ lực nào. Bạn đang thở hoàn toàn tốt mà không cần sự nhắc nhở; nhịp đập trái tim vẫn tiếp tục thậm chí trong giấc ngủ của bạn - sự tồn tại quá thoải mái với bạn! Nhưng bạn không thoải mái với sự tồn tại. Bạn rất keo kiệt. Bạn muốn mọi thứ trở thành thành tựu.

Sự giác ngộ không thể là một sự thành tựu... Nó không giống như sự thành tựu, nó chỉ là sự nhớ lại của một ngôn ngữ bị lãng quên...Đừng bao giờ nghĩ đến thuật ngữ của sự phân chia. Nó chỉ là một kinh nghiệm: bạn và vũ trụ trở thành một. ...Toàn bộ là bạn, vì thế đừng bao giờ nghĩ đến những thuật ngữ về đạt được, về sự thành tựu. Những từ này là những từ sai. Chúng có thể sử dụng một cách hoàn hảo trong thế giới bình thường, trong những vấn đề

của thế giới bình thường nhưng khi bạn bước vào, bạn đang bước vào một chiều khác của sự tồn tại nơi bạn chưa bao giờ ở đó. Tất cả những từ này sẽ gây khó khăn cho bạn. Bất cứ điều gì bạn kinh nghiệm điều không thể diễn tả được. Điều đó bạn đã có rồi - nó có thể là một sự thành tựu được sao?

(Xin xem tiếp phần 2)

Khổng văn Cúc, ngày 01 tháng 7 năm 2021

Ghi chú: Phần lớn là trích lại từ trong sách “**Thiền và Lão Trang**” và “**Phật sự trống rỗng của trái tim**”.

1.Sannyas: Giai đoạn từ bỏ hoàn toàn; một trong bốn đạo tràng hoặc giai đoạn của cuộc đời trong triết học Ấn Độ giáo.

2.Sannyasin: là một từ tiếng Phạn mô tả một người nào đó đã đạt đến giai đoạn sống của **sannyasa**, hay "từ bỏ sở hữu vật chất."

Sannyasa: là cuộc sống xuất gia và là giai đoạn thứ tư trong hệ thống 4 giai đoạn sống của đạo Hindu được gọi là Ashramas, với ba giai đoạn đầu là Brahmacharya, Grihastha và Vanaprastha.

Thư Từ Lai Vãng

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

Đ H, ngày 15/9/2001

Kính gửi Thầy,

Con là TTD, năm nay con được 70 tuổi, ở D A. Con kính thăm Thầy được nhiều sức khỏe và kính thăm bà Tám, cùng quý bạn đạo khắp năm châu.

Thưa Thầy, con vừa mừng thọ được 70 tuổi, có Lưu tâm (ở Mỹ về) đến dự cùng các bạn đạo ở quê nhà cùng gia đình với chúng con rất vui vẻ.

Về phần tu học của con, con cảm thấy chưa được đến đâu, còn yếu mà với tuổi 70, sự ra đi không biết lúc nào, xin Thầy ân xá giúp con.

Thầy ơi! Con hằng cầu xin ơn Trên Cha Trời cho Thầy được kéo dài tuổi thọ, vì Thầy là điểm tựa cho chúng con.

Con kính bái Thầy.

TTD

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

T Đ,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 15/9/2001, được biết con năm nay đã được 70 và vẫn khỏe mạnh, chứng minh pháp thiền đã giúp đỡ con không ít.

Người tu Vô Vi không tuổi tác và sanh tử vô thường. Con niệm Phật để tự quên đi sự phiền não và sự lo âu bất chánh.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

THIÊN ĐƯỜNG THIỀN MINH

Thiền Minh giải tỏa duyên trần trước
Thức giác tu hành tự cảm minh
Thanh đẹp duyên Trời nay tận độ
Tâm linh phát triển tự mình minh.

Mình mình đời đạo hành trình
Khai thông trí tuệ cảm minh luật Trời
Thực hành tiến hóa hợp thời
Trở về tâm đạo mở lời độ tha
Thiền đường xây dựng chữ Hòa
Khổ hành chân pháp chung nhà tự tu
Thương yêu tha thứ giải mù
Lui về thực chất trùng tu hoài hoài
Trợ hồn tiến hóa thanh đài
Cảm thông Trời Phật hưởng hoài tình thương
Tâm ô rửa sạch thành gương
Giúp người lâm nạn tìm đường tự đi
Tự mình dẹp bỏ sân si
Bình tâm thanh nhẹ dự thi trường đời
Xa gần tận độ nơi nơi
Trời cao bể rộng hợp thời dựng xây
Xa xưa cho đến ngày nay
Tâm minh đời đạo tâm thay đổi tình
Chơn hồn sống cõi địa linh
Minh tâm kiến tánh hành trình quang khai
Một lòng một dạ dồi mài
Thăng hoa thanh nhẹ tiến hoài không ngưng.

Lương Sĩ Hằng – Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.05 PHẨM LỢI ÁI

46. CHUYỆN KẺ LÀM HẠI VƯỜN (Tiền Thân Aramadusaka)

Bậc thiện không làm hại...,

Câu chuyện này, tại một làng nhỏ ở Kosala, bậc Đạo Sư đã kể về người làm hại vườn. Theo truyền thuyết, bậc Đạo Sư đang bộ hành giữa dân chúng nước Kosala, đến một ngôi làng nhỏ. Tại đây, một người điền chủ thỉnh đức Như Lai, vào ngồi trong vườn của mình, cúng dường chúng Tăng với Đức Phật là vị dẫn đầu, và thưa:

- Bạch Thế Tôn, chư vị có thể đi kinh hành ở trong vườn này tùy theo sở thích.

Các Tỳ kheo đứng dậy, cùng với người giữ vườn đi dạo trong vườn, thấy một khoảng đất trống, liền hỏi người giữ vườn:

- Nay nam cư sĩ, trong vườn này, các chỗ khác có cây cối rậm rạp, nhưng tại chỗ này không có cây, cũng không có bụi cây. Vì lý do gì vậy?

- Thưa các Tôn giả, khi vườn này được trồng cây, một đứa trẻ ở làng tưới cây tại chỗ này, nhổ rễ các cây non lên, rồi tùy theo lượng rễ cây mà tưới nước nhiều hay ít. Các cây non ấy bị héo và chết. Vì lý do ấy, chỗ này thành trống không.

Các Tỳ kheo đi đến bậc Đạo Sư, báo cáo câu chuyện. Bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỳ kheo, đứa trẻ ở làng không phải chỉ nay mới là kẻ làm hư vườn. Thuở trước, nó cũng là kẻ làm hư vườn.

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Thuở trước, khi vua Brahmadatta trị vì tại Ba-la-nại, một ngày hội lễ được tổ chức ở Ba-la-nại. Bắt đầu từ khi nghe tiếng trống lễ hội, toàn thể dân chúng trong thành ào ra tham dự. Lúc bấy giờ, trong vườn nhà vua có nuôi rất nhiều khỉ. Người giữ vườn suy nghĩ: “Thành phố vui chơi lễ hội, ta sẽ bảo những con khỉ này tưới nước, còn ta sẽ đi chơi lễ hội”. Anh ta đến con khỉ đầu đàn và hỏi:

- Nay bạn khỉ chúa, vườn này đã giúp đỡ các bạn nhiều. Các bạn ở đây ăn hoa, trái và đọt non. Thành phố hôm nay đang vui chơi lễ hội. Ta sẽ đi dự hội. Cho đến khi ta về các bạn có thể tưới nước giúp các cây non trong vườn này không?

- Lành thay, chúng tôi sẽ tưới.

- Vậy các bạn hãy cẩn thận.

Để chúng có thể tưới nước, người giữ vườn đưa cho chúng những bao da chứa nước và các thùng gỗ, rồi ra đi.

Các con khỉ cầm bao da chứa nước và các thùng gỗ, bắt đầu tưới nước cho các cây non. Con khỉ chúa nói với chúng:

- Nay các bạn khỉ, hãy gìn giữ nước. Khi các bạn tưới nước trên các cây non, trước hết hãy kéo những cây ấy lên, xem rễ của chúng như thế nào. Những rễ nào đâm sâu thì tưới nhiều nước vào rễ. Rễ nào không đâm sâu, hãy tưới ít nước.

Nếu tưới nhiều nước, chúng ta thật khó tìm thêm nước.

Chúng vâng theo và làm đúng như vậy. Lúc bấy giờ, một người hiền trí thấy các con khi ấy làm như vậy trong vườn của vua, liền hỏi:

- Nay các bạn khi, sao các bạn lại kéo các cây non lên và tưới nước tùy theo lượng của rễ?

Chúng trả lời:

- Chúa khi đầu đàn của chúng tôi khuyên như vậy!

Nghe chúng nói, người hiền trí ấy suy nghĩ:

“Ôi! Những kẻ ngu si vô trí, đâu muốn làm điều tốt, lại làm điều có hại!”

Rồi vị ấy đọc bài kệ này:

*Bậc thiện không làm hại,
Làm lành đem đến lạc;*

*Người ngu hại điều lành,
Như khi giết hại trong vườn.*

Người hiền trí ấy chỉ trích con khi đầu đàn như vậy rồi đem đoàn tùy tùng của mình ra đi.

Bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỳ kheo, đứa trẻ ở làng không phải chỉ nay mới là kẻ làm hại vườn. Thuở trước nó cũng đã là kẻ làm hại vườn.

Sau khi bậc Đạo Sư kể pháp thoại này, Ngài kết hợp hai câu chuyện và nhận diện Tiền thân:

- Khi ấy, con khi đầu đàn là đứa trẻ ở làng làm hại vườn. Còn người hiền trí là Ta vậy!

(còn tiếp)

